

Александар Раковић

СРПСКИ НАЦИОНАЛНИ ИНТЕРЕС И РАЗОБЛИЧАВАЊЕ НЕИСТИНА ИНОСТРАНИХ ПЛАНЕРА

Српски национални интерес мора да буде уједињење Републике Србије, Црне Горе и Републике Српске у јединствену српску државу. Република Македонија би могла бити део шире заједнице, повезане са ове три републике, уколико то буде желео македонски народ.

Та интегративна целина, сачињена од четири републике, била би асиметричног типа. Простирала би се на 152.550 км² што чини скоро 60% територије Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (255.804 км²). Бројала би око 12 милиона становника, а то је нешто више од половине становништва Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (23.229.846 становника) у години њеног разбијања (1991).

Док је Југославија била десета држава по површини у Европи, интегративна целина Републике Србије, Црне Горе, Републике Српске и Републике Македоније била би – уколико би дошло до државног обједињавања – петнаеста по површини у Европи данас. Док је Југославија била девета држава по броју становника у Европи, интегративна целина Републике Србије, Црне Горе, Републике Српске и Републике Македоније била би данас тринаеста у Европи по броју становника.

Државни оквир асиметричног типа, на простору православних јужнословенских република, био би повратак

редовног стања, успостављеног 1918. када је у оквиру Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца / Југославије остварено и српско уједињење.

То редовно стање нарушено је 1991. сецесијом Републике Словеније, Републике Хрватске и Републике Македоније и 1992. сецесијом Муслимана и Хрвата у Босни и Херцеговини из Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Редовно стање је до краја нарушено 2006. сецесијом Црне Горе из Савезне Републике Југославије / Државне заједнице Србије и Црне Горе и 2008. једнострано проглашеном сецесијом албанских сепаратиста на Косову и Метохији из Републике Србије.

Да бисмо стигли до новог уједињења, поред осталог потребно је да у континуитету разобличујемо неистине, како о разбијању Југославије тако и о аргументима којима се наша јавност убеђује како ново српско уједињење не би било нити могуће нити сврсисходно. Морамо да говоримо истину, колико год скупо да нас кошта на личном и професионалном плану. Потребно нам је изричитоје самопоуздање.

Пошто су сепаратистичке републике и њихови западни ментори 1991. кренули са разбијањем Југославије, скован је план да Срби буду оптужени као кривци за разбијање југословенске државе коју је иначе 1918. створила углавном снага српског народа.

Као одговор на сепаратистички референдум у Републици Хрватској (19. мај 1991), Српска аутономна област Крајина је 12. маја 1991. гласала да остаје у Југославији, а Српска аутономна област Славонија, Барања и Западни Срем је 23. јуна 1991. такође гласала да остаје у Југославији. Хрватска је 25. јуна 1991. прогласила сецесију од Југославије чиме је у тој републици почео грађански рат. Уставотворна скупштина српског народа је 19. децембра 1991. усвојила Устав Републике Српске Крајине коју су чиниле Српска

аутономна област Крајина и Српска аутономна област Славонија, Барања и Западни Срем. Републици Српској Крајини се 5. јануара 1992. прикључила Српска аутономна област Западна Славонија. На исти начин, као одговор на сецесионизам Муслимана и Хрвата у Босни и Херцеговини, створена је Република српског народа Босне и Херцеговине (убрзо преименована у Републику Српску) која се у јануару 1992. определила за останак у Југославији.

Упркос чињеницама да се српски народ определио за очување Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, кривица за грађански рат у Југославији (1991–1995) и нестанак те земље, у западној јавности углавном је приписана српској страни. У Хашком трибуналу за ратне злочине Срби су осуђени на преко 1.000, а Бошњаци, Хрвати и Албанци заједно су добили око 350 година затвора. Јосип Бољковац, хрватски министар полиције у време почетка рата, казао је међутим да је Хрватска 1991. плански напала Србе и Југославију.

Када је реч о Босни и Херцеговини, разноразне инсценације коришћене су као повод за агресију на Републику Српску. С тим у вези, за гранатирање пијаце Маркале у Сарајеву (28. август 1995) оптужена је Војска Републике Српске, па је НАТО заузврат започео акцију агресије на Републику Српску под називом „Операција намерна сила” и изричито се, на страни Хрвата и Муслимана, укључио у рат против Републике Српске и Републике Српске Крајине. Јасуши Акаши, бивши специјални изасланик Уједињених нација за Југославију, казао је да је гранатирање Маркала остало „нејасан случај” јер је граната која је изазвала смрт 37 људи могла доћи и са положаја Армије Босне и Херцеговине, испаљена како би се кривица свалила на Србе а НАТО ушао у рат против српског народа.

Истоветан пример пружа „инцидент у Рачку” (15. јануар 1999). Терористичка „Ослободилачка војска Косова” започела је 1998. албанску агресију на Савезну Републику Југославију и Републику Србију, на српски народ, југословенску војску и српску

полицију на Косову и Метохији. Евроатлантске структуре јавно су подржавале агресора и очекивале су пораз југословенских и српских одбрамбених снага. Пошто се њихова очекивања нису остварила јер су Војска Југославије и Министарство унутрашњих послова Републике Србије до ногу потукле албанске терористе, западни планери су тражили инсценацију која би могла бити повод за нову агресију НАТО-а на српски народ.

То се догодило после сукоба у Рачку, на Косову и Метохији, где су албански терористи поражени, а њихови губици приказани као цивилне жртве. Сукоб у Рачку је искоришћен као окидач за НАТО агресију на Савезну Републику Југославију која је почела 24. марта 1999. Фински форензичар Хелена Ранта, која је руководила истрагом „случаја Рачак“, признала је 2007. да је реч о убијеним припадницима „Ослободилачке војске Косова”.

На овим примерима видимо шта значи первертовање чињеница. Српски народ, који је једини чувао Југославију, плански је оптужен за њено разбијање како би западне силе, сепаратистичке републике и сецесионистички народи остварили своје циљеве.

Да би ти циљеви били додатно утврђени, а кривица још више сваљена на Србе, домаће невладине организације које су биле дотиране из иностранства почеле су да испостављају намере о потреби „денацификације Србије” чиме су стављале знак једнакости између власти Слободана Милошевића и режима Адолфа Хитлера. Сумануто, зар не? Једина идеологија налик нацистичкој је само усташка, која се на велику сцену Хрватске вратила с доласком на власт Фрање Туђмана и до данас показује само знаке напредовања, чак не ни стагнације.

Пошто су уништили југословенску државу, потом два пута извршили агресију на српски народ, и окупирали Косово и Метохију, западни планери нас сада убеђују да нам је место у европским интеграцијама заједно са Малтом или евроатлантским интеграцијама заједно са Исландом. Српске интеграције се не остављају чак ни као могућност. Немачкој је 1990. дозвољена

„реинтеграција” (Deutsche Wiedervereinigung) када је Демократска Република Немачка присаједињена Савезној Републици Немачкој. Српским земљама се реинтеграција не дозвољава.

Образложења су увек увредљива. Говори се да је малена Босна и Херцеговина најбољи оквир за Србе, Бошњаке и Хрвате иако им је Југославија „била мала” за саживот. Поред тога, сугерише се да је „Косово изолован случај”, да „Србија и Косово” треба да обликују „билатералне односе” као две Немачке у време Хладног рата, а притом се наглашава да је „косовска независност коначна”. Западни планери не дају никакву шансу да се Косово и Метохија, као аутономна покрајина Републике Србије, врати под изричито суверенитет српске државе. Игнорише се чињеница да се једина аналогија с „две Немачке”, које су током Хладног рата биле разједињене, може само наћи у примеру „две Србије” односно Републике Србије и Републике Српске.

Поред тога што се наш народ у великој мери на силу привољава европским и евроатлантским интеграцијама (погледамо најпре пример Црне Горе), истовремено се води шапчачка кампања о „земљи Србији” која у данашњем дискурсу треба да означи несређену државу, непогодну за живот, коју што пре треба напустити. То би требало да буде тачка на „ј” процеса расељавања српског народа – започетог разбијањем Југославије – посебно у англофоне и германофоне земље. Одувек је било примамљиво мислити да је трава зеленија а вода модрија негде другде.

Савремено доба је посебно отворило врата миграцијама средње класе и радничке класе које трбухом за крухом масовно иду у „бољу будућност”. Не само српска средња класа и радничка класа, већ све сличне у свету, посебно су пожуриле да после завршетка Хладног рата потраже сигурније друштво од матичног. Са извесним ризиком наравно, али данас много мањим од оног

који су неколико деценија раније, а нарочито током претходних векова, носиле генерације исељеника на путу ка непознатом.

Данас у потрагу за бољим светом крећемо једним кликом. Кофери су нам увек спремни, а речи пуне „земље Србије” као негативног појмовног конструкта.

С тим у вези, макар када је реч о нама Србима, заборавили смо да смо до краја Хладног рата живели у сигурној држави, друштву пуном наде где се посао лако добијао, земљи насмејаних у којој се играло и певало, земљи која је имала море, острва, језера, реке, планине, долине, простору на ком су се сустреле три цивилизације (православна, римокатоличка и исламска), држави која је водила миротворну политику – Југославији.

Ми који смо живели у Југославији, макар крајем југословенске ере, знамо да такав тип земље није био илузија. То је био успех који смо сами остварили, наравно у сарадњи са другима и на Истоку и на Западу. У то време је западни капитализам имао пристојно лице, али га је победом у Хладном рату изгубио.

Да би нас „ослободили” хуманог друштвеног система, бесплатног школовања и лечења, са Запада су нам потом послали бомбе и посејали хаос. Новинар Фил Батлер пише да је управо успешни југословенски друштвени модел стајао на путу западном империјализму и да је стога морао да буде деконструисан.

На развалинама Југославије настале су државице на рубу Европе. Сви њени народи су у својим малим земљама постали јефтина радна снага која више не може ни да сања како ће у блиској будућности решити стамбено питање. С ниском платом и без стамбене сигурности све мање људи се одлучује на остваривање породице. А онда нам руку пружају западни банкарски нудећи кредите с којима ћемо, да бисмо решили егзистенцијална питања, бити у дужничком односу читав живот.

Онима који то не желе да прихвате, да прихвате патњу, нуђено је „боље решење” – да се иселе на Запад. Уистину, нашим сународницима који су раскореењени из Републике Српске Крајине,

делова Босне и Херцеговине и Косова и Метохије то би могло бити примамљиво јер су већ били у потрази за новим домом. Исто тако, то би могло бити примамљиво и високообразованом становништву Републике Србије и Републике Српске, недовољно вреднованом, јер се налазимо под руком колонизатора која нам неистинито показује пут. И тај пут је раскорењивање. Многи Срби су тако истребљени из матичних земаља, руком неког западног планера, који је медијском пропагандом и код њих створио утисак да одлазе слободном вољом за добробит својих породица.

Које су последице масовног исељавања? У каквом демографском стању се данас налази српски народ? Зашто данашњу ситуацију описујемо као демографски колапс? Погледајмо табелу која приказује у којој мери је на постјугословенском простору српски народ десеткован за само двадесет година.

Број Срба на последњем попису у Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији (1991) и на последњим пописима у бившим југословенским републикама: Словенија, Македонија (2002), Србија, Хрватска, Црна Гора (2011), Босна и Херцеговина (2013)			
1991		2002, 2011–2013	
Србија	6.428.420	Србија	5.988.093
Босна и Херцеговина	1.369.258	Босна и Херцеговина	1.086.733
Хрватска	580.762	Хрватска	186.633
Црна Гора	57.176	Црна Гора	178.110
Словенија	47.097	Словенија	38.964
Македонија	44.159	Македонија	35.939
<i>Укупно</i>	8.526.872 Срба	<i>Укупно</i>	7.514.472 Срба

Будући да на Косову и Метохији живи око 100.000 Срба који су одбили да буду пописани на такозваном „Косову” (2011), тиме би почетком друге деценије 21. века број Срба на постјугословенском простору износио око 7.610.000.

Дакле, декларисаних Срба на постјугословенском простору данас има скоро милион мање него 1991. – а недостаје вероватно и више од милион Срба – посебно ако се узме у обзир да је на последњем попису у СФР Југославији било око 700.000 декларисаних Југословена међу којима се крио знатан број Срба или грађана из мешовитих породица у којима је један родитељ био Србин.

Притом, демографска катастрофа није изазвана ратним губицима српског народа у грађанском рату у СФР Југославији (1991–1995) и рату на Косову и Метохији који је пратила агресија НАТО-а на СР Југославију (1998–1999).

Према Веритасовим подацима, на простору Републике Српске Крајине и Републике Хрватске погинуло је или нестало 7.134 Срба. Према Републичком центру за истраживање рата, ратних злочина и тражење несталих лица Републике Српске, у сукобима у Босни и Херцеговини погинуло је 26.714 Срба. Према књизи *Јунаци отаџбине*, у рату против албанских терориста и НАТО агресора погинула су 1.002 припадника Војске Југославије и Министарства унутрашњих послова Републике Србије. Према *Косовској књизи памћења*, 1998. и 1999. погинуло је и 1.196 српских цивила.

Дакле, укупан број погинулих Срба у ратовима деведесетих био би нешто изнад 36.000 људи што нипошто није могло да утиче на тако драстичан демографски колапс каквог смо сведоци данас.

На популациону катастрофу српског народа посебно је утицао одлив неколико стотина хиљада људи у продуктивној животној доби, који су у таласима, од почетка распада Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, напуштали

српски етнички простор и емигрирали у Западну Европу, Сједињене Америчке Државе, Канаду, Аустралију и Нови Зеланд. Наши сународници су своје породице довели у нове средине или су у новим срединама створили породице и добили потомство. Извесно је да се највећи број њих неће вратити.

Док је у претходној деценији просечна српска породица у Републици Србији била четворочлана (отац, мајка и двоје деце), у овој деценији просечна српска породица у Републици Србији има само једно дете односно три члана: оца, мајку и дете. Да би српски народ у наредним деценијама остварио демографски пораст, потребно је да српске породице имају најмање троје деце.

На нама који смо остали у српским земљама јесте да пронађемо пут којим ћемо ићи како би побољшали наталитет становништва. Неколико стотина хиљада наших Срба, трајно отишлих на Запад, оставили су нас, не својом намером, потпуно десеткованим. Губитак је на демографском пољу изричит и највероватније сада износи више од пола милиона људи, а у перспективи још и више. С њима је отишао огроман интелектуални потенцијал који ће плодове давати другде. Немамо услове да позовемо и примимо на рад становништво других делова Европе које би се у историјском процесу интегрисало у српску нацију.

Могуће је да је масован одлив српског становништва ка Западу много више од подвале српском народу. То личи на диверзију коју ћемо научно тек доказивати када нам (и уколико) буде доступан материјал западних планера с њиховим пројекцијама за будућност нашег испражњеног простора.

„Данајске дарове” са Запада не треба прихватати без узимања у обзир много више чињеница него што се данас чини. Постоји ваљда интерес шире заједнице од оног да неки од нас комотније живе на Западу, а други да буду јефтина радна снага у Републици Србији, Републици Српској и Црној Гори. Интерес странаца је да се Срби утопе у западне идентитете, а то ће се сигурно догађати другој, трећој или четвртој генерацији исељеника

које ће српство свести само на фолклор. Ни пун новчаник ни комотан живот не морају донети срећу. Можемо ли бити срећни када на крају стекнемо свест да смо наш народ неопрезно довели до демографског суноврата?

Геополитичка борба Запада против српског народа настављена је тиме што ће неке Србе пригрлити и одродити, а неке деградирати и сломити. Међу основама те борбе је неистина да ће Србима бити боље ако слушају Запад. У процесу „глобализације” не води се таква борба само против нашег народа, али посебно ми морамо да је посматрамо из личне перспективе. Да бисмо били јачи и бројнији, боље је да смо спојени него раздвојени: Република Србија, Црна Гора, Република Српска и Република Македонија.

Атријум Библиотеке Матице српске, 14. јун 2018.

Атријум Библиотеке Матице српске, 14. јун 2018.

